

Gnostica

TIDSKRIFT FÖR RELIGION OCH ESOTERISK FILOSOFI

Nr. 1

9. ÅRGÅNG

MARS - APRIL 2021

Gnosis

„Jeg er erindringen af pleroma. Jeg giver jer, hvad intet øre har hørt og intet øje har set. Hvad ingen hånd har berørt, og hvad aldrig er blevet tænkt. Det er mig/jag, der/som er lyset over alt. Det er mig, der er Altet.

Det er blevet sagt at du er min tvilling og tro følgesvend ...
Ransag dig selv, og du vil forstå, hvem du er.

Jeg er erkendelsen af sandheden, og mens du følger mig, selv om du ikke forstår, har du allerede erfaret, og du skal kaldes „den der kender sig selv“. Den der har lært sig selv at kende, har også fået kendskab til dybden i Altet“.

Da disse ord, der er tillagt Jesus, blev fundet første gang i græske og koptiske skrifter var ordet for erkendelse Gnosis. Folk med erkendelse var gnostikere. Nogle kristne mente, frelsen lå i en særlig erkendelse, en erkendelse der stod over troen. At opnå gnosis - betød at kende sin sjæl, at kende sin Gud, og at kende den levende Kristus.

I antikken var der mennesker, der kaldte sig gnostikere. De hævdede at være „børn af hjertets erkendelse“, og det er den egentlige betydning af gnosis. Det er en intuitiv erkendelse, en ikke-analytisk tankemåde, men en virkelig hjertets erkendelse.

Når vi prøver at efterleve hjertets erkendelse i vore handlinger til daglig, åbner muligheden sig for at møde vore fælles brødre og søstre, på sjælsniveau, og det er der det virkelige venskab og den sande kontakt begynder at slå rod.

✠ Bertil

Omslag: Syster Klara av Assisi.

GNOSTICA udkommer med 4 numre pr. år og udgives af Liberal Katolsk Kirke, internationalt »The Liberal Catholic Church«. GNOSTICA ønsker at afspejle den tidløse Visdom sådan som den udfolder sig gennem Religion, Videnskab og Filosofi.

Medlemmer af kirken i Danmark og Sverige modtager GNOSTICA kostnadsfrit.
For øvrige koster et abonnement 100 Dkr/150 SEK/år.

Artiklar uttrycker författarens åsikt och inte nödvändigtvis redaktionen.

Donationer mottages gärna på Swish 1234 382 701 eller svensk postgiro 38 23 53-1.

Redaktör och ansvarig utgivare: Bertil Mebius-Schröder, bertil@liberalakatolskakyrkan.se

Indre samvær med Frans av Assisi

Gnostica har med takksamhet mottagit denna intressanta artikel skriven av Jan Helge Francesco Olsen, Oslo.

Som en dagsklar stjerne mellom skyene
var utstrålingen fra Frans' liv og lære.
Mennesker som levde i mørke og dødsskygge,
ble ledet mot håp i dette lyset.

Giovanni Bonaventura

Frans/Fransiscus av Assisi, ofte omtalt som den hellige Frans av Assisi, ble i 1228, allerede to år etter sin død, helligkåret/helgonförklarad av pave Gregor IX. For å gi leseren et inntrykk av denne helgenens liv og indre forvandlinger, hans møte med Kristus, hans «metanoia/sinnesförändring», gis der i Del I et omriss av den historiske Frans.

I Del II gjør artikkelforfatteren et forsøk på å si/säga noe om indre erfaringer med den hellige Frans, vesensmøter med denne store ånd på det

Del I

Frans' liv og virke

I 1182¹ i Assisi i Italia, i regionen Umbria, fødte Johanna Pica gutten Giovanni. Giovannis far, den rike tøyhandleren Pietro Bernardone, var på reise i Frankrike da Giovanni ble født. Da Pietro kom tilbake til Assisi, bestemte han at sønnen ikke skulle hete Giovanni, men Francesco, som betyr «den lille franskmannen».

I ungdomstiden gav Frans seg hen til et vellystig og lettsindig liv. Han var opptatt av å feste sammen med venner, sløse med penger, kle seg i elegante, utsmykkede klær, være i rampelyset. Selv

Saint Francis of Assisi.
Photo: Robert Cheaib

¹ Noen kilder oppgir år 1181.

om han var svært rik, var han kjent som en generøs ung mann. Nå var det ikke bare en hedonistisk livstil som sto i hodet/huvudet på denne mannen. Han lærte seg både fransk og latin, arbeidet i farens tøybutikk og satte seg som mål å bli ridder og trubadur.

I 1202, da Frans var 20 år gammel, ble han tatt til fange etter å ha deltatt i en krig mellom Assisi og nabobyen Perugia. Etter at hans far fikk ham ut av fangenskapet ved å betale en løsesum, var Frans syk over en lengre periode. I 1205, da han var blitt frisk igjen, gjorde Frans seg klar til å ta del i det fjerde korstog. Man kan undres over om en spesiell spire/gnista til kjærlighetens og medfølelsens/medkänslans vesen nå hadde begynt å ta

form i Frans' sjel, da han på sin vei for å delta i korstoget støtte på en fattig og elendig kledd mann som han byttet klær med.

Da Frans videre på denne reisen var ankommet til byen Spoleto, ble han alvorlig syk. Han hørte der en røst si til ham: «Hvor vil du hen, Frans?» Han fortalte om planene sine, og røsten spurte: «Si meg! Hvem kan føre deg lengst – Herren eller tjeneren?» «Herren,» svarte Frans. Røsten spurte videre: «Men hvorfor forkaster du da Herren til fordel for tjeneren?» Frans, antakelig rimelig forfjamset, spurte tilbake: «Herre! Hva vil du jeg skal gjøre?» «Vend tilbake til din by! Der skal du få vite hva du skal gjøre,» var svaret. Frans dro da hjem igjen til Assisi.

En ny måte å leve på hadde nå begynt å komme til uttrykk i Frans' liv. Han søkte seg til en-
somme stier og grotter utenfor
Assisi og kunne i timevis be Gud
om å vise ham «Veien». Han
kjente seg tilskyndet til å legge ut
på en pilegrimstur til Roma, og på
denne turen møtte han en sped-
alsk. Frans, som tidligere hadde
avskydd de spedalske, nærmet
seg nå dette syke mennesket, og
da den spedalske rakte frem
hånden, gav Frans ham penger,
men ikke bare det: Han kysset
den spedalskes hånd!

Frans hadde på dette tids-
punktet ennå ikke klart for seg
hvordan han skulle leve livet sitt i
samsvar med Guds vilje med ham,
men noe gjennomgripende hadde
utvilsomt begynt å skje med
Frans. Ved St. Peters grav i Roma
byttet han klær med en tigger og
tippet en hel dag. Han ga seg i
kast med å jobbe for de fattige og
dra omsorg for spedalske. Det var
nå helt tydelig at han hadde kastet
sitt tidligere verdsett på skrap-
haugen.

Frans hadde fått som vane å be
i den lille, forfalne San Damiano
kirken utenfor Assisi, hvor der
også var en fattig prest. I denne
kirken hørte plutselig Frans at
Kristus snakket til ham fra et
bysantisk krusifiks: «Frans! Sett i
stand mitt hus, som du ser
forfaller!» Frans tolket dette bud-
skap helt bokstavelig. Han tok
turen til farens tøyhager, lesset
tøyruller på en hest og dro av sted

til en markeds plass i byen Foligno, hvor han solgte både tøyrullene og hesten. Og Frans' intensjon? Det var å gi pengene til den fattige presten i San Damiano for å få restaurert den falleferdige kirken. Presten nektet imidlertid å ta imot pengene, som Frans da i stedet plasserte i en vinduskarm i kirken. Presten innvilget Frans' ønske om å få bo der sammen med ham.

Pietro, Frans' far, så ikke nå på sønnen sin med blide øyne. Han var tvert imot rasende. Han regelrett mishandlet sønnen sin og stengte ham inne, men Frans' mor slapp ham fri, og Frans dro tilbake til San Damiano. Pietro gav Frans to valg: enten å bli med ham hjem eller å fraskrive seg hele arven, samt tilbakebetale pengene han hadde mottatt i Foligno. For Frans var imidlertid kun én ting av betydning nå: å være lydig mot Guds vilje, slik han forstod den. Arv fra faren var helt uvesentlig, og pengene som faren forlangte å få tilbake, mente Frans tilhørte Gud og de fattige.

Frans' far, full av raseri, traff foranstaltning for at sønnen måtte svare for sin ulydighet overfor biskop Guido av Assisi, og biskopen gav Frans klar beskjed om å gi pengene tilbake til sin far og sette sin lit til Gud. Frans gjorde som han ble bedt om og gav pengene tilbake, samt frasi seg arven. Og ikke nok med det! Han sa: «Klærne jeg bærer, er også hans. Jeg skal gi dem tilbake.» Og der og da tok han av seg klærne og gav dem til sin far, med biskopen og flere andre tilstede. Frans erklærte så: «Hittil har jeg kalt Pietro Bernardone min far. Fra nå av sier jeg bare: Fader vår, du som er i himmelen.» Så dro han ut av byen for å «gifte seg med fru Fat-tigdom».

Frans vandret nå rundt omkring og sang og priste Gud. Ved én anledning ble han mishandlet av røvere, men reiste seg igjen og fortsatte å synge til Guds ære. Han mottok almisser, hjalp

til i en leprakoloni og levde noe alene. Assisis innbyggere hadde nå erklært ham som gal.

Frans hadde ikke glemt den falleferdige kirken i San Damiano og samlet derfor almisser og tigget for å skaffe til veie nok midler for å få satt kirken i stand. Han hjalp også selv til med å bære steiner og bistod murerne med arbeidet på kirken. Ikke bare bistod han med restaureringen av San Damiano kirken, men også med andre kapeller og kirker.

Et ytterligere vendepunkt inntraff i Frans' liv i begynnelsen av 1208, som antakeligvis staket ut livskursen hans krystallklart: I en kirke lyttet han til en tekst fra Matteus' evangeliet kapittel 10, hvor han særlig la merke til Jesu ord: «Gå og forkynn: 'Himmelen er kommet nær!' Gi som gave det dere fikk som gave. Skaff dere ikke gull eller sølv eller kobbermynter til å ha i beltet, ikke veske til reisen, heller ikke to kjortler eller sandaler eller stav. Jeg sender dere ut som sauer blant ulver.» Og Frans' respons? Han gav bort skoene, staven og beltet sitt og ikledde seg en ufarget ullkutte, som han snørte med et tau. Dette ble også drakten som hans ledsagere kom til å bære.

Og ledsagere skulle komme, mennesker som ønsket å følge Frans' eksempel, slik han selv til det ytterste, av hele sitt hjerte brant for å følge Jesu eget eksempel. Disse gudhengivne menn drog så rundt omkring på prekenreiser, to og to sammen.

San Damiano kirken i Assisi.

I 1209, da 11 menn hadde sluttet seg til ham, skrev Frans en kort uformell «Regel», med vekt på evangelienes råd om perfektion, og sannsynligvis samme år ble han viet til diakon. Han nektet å bli presteviet, da det ville ha krasjet med hans forståelse av ydmykhet.

Frans ønsket å få sin tiggerorden godkjent av pave Innocent III, en godkjennelse han fikk i 1210. Han gav ordenen navnet «Ordo Fratrum Minorum» - «de små brødrenes orden» - i dag som oftest omtalt som fransiskanerordenen. Disse «små brødrene», som flyttet sammen i en liten hytte utenfor Assisis porter, drog omkring i Umbria-distriktet og forkynte. De levde av sine henders arbeid og av almisser. Alt de betraktet som overskytende, ga de til de fattige. Og brødrene

vokste hurtig i antall. Allerede to år etter at ordenen var blitt godkjent, hadde over 100 menn sluttet seg til den.

Ydmykhet var et sterkt kjennetegn ved Frans. Han kalte seg selv «Il Poverello», «Guds lille fattige». Hans ydmykhet og kjærlighet til Gud og skaperverket kom til uttrykk på flere måter, deriblant i form av sanger og bønner han komponerte.

Nå var det, ikke overraskende, kun menn som ville slutte seg til denne «fransiskanske spiritualitet», så i 1212 ble en kvinnelig gren av fransiskanerordenen, klarisserordenen, opprettet.

Frans' trofaste tilhenger og venninne, Klara (på italiensk «Chiara»), som også hadde vokst opp i en rik familie i Assisi, var blitt fast bestemt på å tjene Gud etter Frans' eksempel. Frans oppmuntret henne derfor til å opprette denne kvinnelige grenen av ordenen, også kalt «andre-ordenen». Og ikke nok med det! Flere andre, både kvinner og menn, gifte som ugifte, hvis ikke gjorde det mulig å bli munk eller nonne, ønsket også å slutte seg til dette fransiskanske fellesskapet/gemenskapen.

I 1221 grunnla derfor Frans den såkalte «tredje-ordenen», i dag kjent som «Ordo Franciscanus Saecularis», den sekulære fransiskanske orden.

Frans og hans ledsagere nøyde seg ikke med å forkynne i gjerninger og ord bare i Umbria og andre steder i Italia. Han ville også henvende seg til sarasenerne (muslimene) i Syria, men ble i 1212 forhindret i å nå destinasjonen på grunn av skibbrudd ved kysten i nærheten av Kroatia og måtte da vende tilbake til Italia. Et par år senere forsøkte han på nytt å reise for å snakke med sarasenerne, men måtte avbryte reisen da han ble syk i Spania.

Bevegelsen vokste hurtig. Frans' budskap fant gjenklang i manges hjerter - budskapet om enkelhet og fattigdom, tillit til det guddommelige i stedet for å sette sin lit til denne verdens goder. Ordenens vekst var så stor at det ble nødvendig å organisere den i såkalte provinser, og brødrene ble sendt ut i verden, til Spania, Tyskland, Ungarn og Israel. Frans hadde ikke glemt sarasenerne, så noen av ledsagerne ble også sendt til Tunis og Marokko. Selv ville han dra til Egypt og Syria. Frans besluttet seg for å slå følge med det femte korstog, og i 1212 drog han avgårde med 12 brødre. På mira-

kuløst vis nådde Frans og en ledsager, broder Illuminato frem til den egyptiske sultanen Malek al-Kamel, som ble svært/starkt imponert over brødrenes vesen. Sultanen lovet Frans at han ville forbedre forholdene for de kristne som var tatt til fange. Før/innan Frans dro tilbake til Italia i 1220, besøkte han Israel i noen måneder.

Den kommende tiden støtte Frans på flere utfordringer innen ordenen, noe som gjorde ham både sørgmodig og opprørt. Med den raske og store veksten som ordenen hadde hatt, var det

kommet til flere som mente at Frans' Regel var for streng å et-terleve, og den samme tendens hadde også vist seg hos klaris-sene. Da han skulle besøke brødrene i Bologna, så han at de bodde i et flott kloster. De hadde også planer om å åpne en skole i til-knytning til universitetet. Tro mot sine idealer om enkelhet og fattig-dom nektet Frans å gå inn i klos-teret og forlangte at brødrene skulle forlate det. Frans ville heller ikke være ordenens leder og utnevnte en mann ved navn Pietro Cattani som sin vikar.

I 1221 skrev Frans en revidert utgave av Regelen, noe han fikk støtte for av kardinal Ugolino, en mer praktisk og detaljert regel enn den første, men den holdt like mye fast på Frans' idealer om fat-tigdom, ydmykhet og tro mot det kristne evangelium. Og ikke nok med det: I 1223 reviderte han sin regel atter en gang, godkjent av pave Honorius III. I Frans' Testa-

mente uttrykker han sin beklag-else over den komplekse utvik-lingen som hadde funnet sted i hans opprinnelige enkle orden.

I løpet av Frans' siste leveår inntraff begivenheter som er mer kjent for allmennheten. Det kan her nevnes Frans' initiativ jul-aften i 1223, da han i en midnatts-messe i et kapell satte i stand en scene som skulle anskueliggjøre/klargöra Jesu fødsel, med både dyr og levende mennesker som forestilte Josef, Maria og Jesus-barnet. Hensikten/syftet var at de tilstedeværende/närvarande med egne øyne skulle få inntrykk av den fattigdom og enkle kårene/förhållanden Jesus ble født inn i. Flere har hørt historier om Frans' preken/predikan til dyrene og til fuglene, som lyttet til ham mens han forkynte Guds ord til dem. Hans forhold og omgang med dyrene var eksepsjonelle. Ved én anledning, ved byen Gubbio, støtte han på en sulten ulv/varg,

En av Giotto's fresker över Frans av Assisi's liv.

som skulle til å angripe ham. Frans forholdt seg rolig og kommuniserte med ulven og temmet den.

Det som kanskje har gjort sterkest inntrykk på mange, er begivenheten i 1224, da Frans mottok Kristi sårmerker eller stigmata, angivelig den første stigmatisering som er blitt dokumentert. Flere, både leg og lærd, har tolket Frans' stigmatisering som en tilkjenneivelse av at han nå var blitt fullstendig forent med Kristus, i legeme/kropp, sjel og ånd. Frans bestrebet seg på alltid å tildekke disse sårene i etterkant av stigmatiseringen.

Frans led av store smerter i sine siste leveår, blant annet på grunn av sårmerkene, som han bar helt til sin dødsdag. Han hadde også store ledd smerter, som medførte at han ofte måtte holde seg helt i ro. Dessuten var han i ferd med å bli blind og var

plaget med mage- og leversmerter. Under sitt siste besøk hos Klara og klarissene, rammet av store smerter, skrev han den kjente Solsangen.

Kort tid etter fortalte noen leger ham at han kom til å dø innen et par uker. Frans utbrøt da: «Velkommen, søster Død!» Ved solnedgang den tredje oktober i 1226 utåndet/dog Frans, bare 45 år gammel, på et gulv i hans lille hytte. Neste dag kunne de tilstedeværende/närvarande se sårmerkene på hans utmagrede kropp. Selv om Frans tydelig hadde bedt om å bli gravlagt i de kriminelles gravlund, ble han bisatt i kirken S. Giorgio i Assisi. Frans' ben/relikvier ble siden flyttet og lagt i en grav i kjelleren under basilikaen San Francesco i Assisi.

San Damiano kirken i Assisi.

Del II

Erkjennelser og indre erfaringer med den hellige Frans av Assisi

Går det i det hele tatt an å snakke om «indre erfaringer» med den hellige Frans av Assisi, et menneske som døde for ca. 800 år siden? Hva menes her med begrepet «indre erfaring»? Og er det et skille mellom en «erfaring» og en «indre erfaring»? Med «indre» menes her en art/typ av erfaring som oppstår som følge av imaginasjoner, billeddannelser og ikke minst tildragelser for ens «indre blikk» som oppleves som like virkelige som de erfaringer man kan ha med et menneske man rent fysisk står overfor. Vi kan naturligvis danne oss bilder av Frans ved/genom å lese om ham, tenke på ham eller fantasere om ham. De fleste av oss har sannsynligvis én eller kanskje flere ganger lest en roman, hvor vi lever oss så intenst inn i personskildringene at vi opplever å smelte sammen med romanen.

Første gang jeg opplevde dette, var på midten av 1970-tallet, da jeg leste Anne Franks dagbok, hvor en jødisk jente skildrer sine tanker og opplevelser mens hun, familien og noen andre skjulte seg for nazistene under andre verdenskrig. Jeg kan erindre at jeg ble forelsket i denne jenta, og jeg så for meg at jeg var sammen med henne og snakket med henne.

Disse sterke indre opplevelsene demret hen etter noen uker, og boken ble snart husket som bare én av flere bøker jeg hadde lest.

En erkjennelse av et fenomen kan oppnås gjennom tenkningens og våre fem fysiske sansers/sinnens samvirke og gjennom tenkningens egen evne/førmåga til å frembringe tanker som iakttagelsesinnhold. Når vi i noen minutter, timer eller dager ikke ser med det blotte øye et menneske vi kjenner godt, som står oss nær, så kan vi allikevel erfare at klare bilder og ord av dette mennesket lever i vårt indre. Vedkommende står fortsatt som virkelig for vårt indre øye og vi kan fortsatt erkjenne visse kvaliteter ved dette mennesket. Når vi kjenner et menneske godt, lever dette menneske i vårt indre også i de perioder vedkommende ikke befinner seg i vår fysiske nærhet.

De egne, indre erfaringer med Frans det er tale om her, er av en helt annerledes art enn de opplevelser jeg sitter igjen med etter å ha tilegnet meg kunnskaper om personer eller om et eller annet emne. Det gjelder også inntrykk jeg sitter igjen med etter å ha sett en film, lest en bok eller å ha stått overfor et eller annet fenomen som bringer meg i relasjon til noe eller noen. Erfaringene med Frans er av en helt annen art i den forstand at de har kraft til å skape forandringer i tanke-, tale- og handlemåter, forandringer som har grepet inn i selve viljeslivet.

Og her oppstår en større utfordring: Hvordan skal det være

mulig å formidle til andre igjennom det skrevne eller talte ord indre erfaringer man har, på en slik måte at andre kan anse dem som reelle tildragelser? Når jeg for eksempel uttrykker til en annen at jeg har 'vondt'/ont, forsøker jeg å beskrive en tilstand. Den som hører meg, kan da oppfatte hva jeg prøver å beskrive, men erfarer neppe smerten som jeg erfarer. Det forholder seg på lignende måte når jeg vil formidle en erfaring, en idé eller et begrep: jeg gjør bruk av ord, men ordet den andre får del i, er ikke selve erfaringen, ideen eller begrepet; ordet forsøker å beskrive, anskueliggjøre dem. Og slik kan man også forstå de vanskeligheter som oppstår når man vil videreformidle egne, indre erfaringer.

Til tross for den slags vanskeligheter og ordenes begrensende muligheter - mitt indre samvær med Frans har hjulpet meg til klarere å se mine egne fordommer og tilkortkommenheter i spørsmål som angår spiritualitet, religion, moral og etikk. Mine holdninger og handlinger overfor skaperverket er blitt endret.

Mitt indre samvær med Frans har gitt meg en erkjennelse av hans kjærlighetsfylte vesen som ubundet av de begrensede religiøse rammer han måtte virke innenfor i det erkekatolske Italia på 1200-tallet. For ikke å bli erklært som kjetter, måtte han være lojal mot pavekirken. Den ånd og de sjelskvaliteter han imidlertid utstrålte, og som han

den dag i dag utstråler, rekker langt utover Romerkirkens religiøse og dogmatiske grenser og har nådd hjertene til tusenvis av mennesker, både religiøse og ikke-religiøse. Da denne store individualitet levde her på jorden, var det ikke kirken som forandret ham, men Frans, fylt av en skjellsettende/epokgørende Kristusimpuls som bevirket/påverkat forandringer i kirken. Var det ikke til Frans og ikke til paven Kristus snakket fra et bysantisk krusifiks: «Sett i stand mitt hus, som du ser forfaller»? Vel og merke tolket Frans først dette imperative budskap fra Kristus helt bokstavelig, men han forstod etter hvert/allt eftersom at det som trengtes å settes i stand, var den forfalne, åndelige tilstand i kirken.

Når jeg forsøker å innforlive Frans vesen, slik det fremstod etter hans 'metanoia', kontemplerer jeg over hvordan jeg kan etterstrebe å følge dets eksempel. Jeg vil gjøre mitt beste for å redusere lidelse og nød blant mine medskapninger, for dyr så vel som for mennesker. Jeg vil røkte skaperverket med omhu og hensynsfullt legge for dagen respekt og toleranse overfor andres livssyn og meninger.

Under min egen spirituelle reise gjennom livet, har jeg ofte forsøkt å sette ord på impulser og indre erfaringer som kommer til meg. En setning jeg spontant skrev ned i 2001, lød: «Foredle Deg Selv, andre Vesener, Cosmos og alt som i Det er.» I starten så jeg ikke den klare sammenhengen

med det vesen som hadde impulsert disse tankene i meg. Jeg er dypt takknemlig for den innvirkning Frans av Assisi har hatt på mitt sjelsliv og det samlede fokus hans spiritualitet har bevirket. Ikke minst når jeg ser hvilke globale utfordringer vi står overfor, blir jeg stadig mer overbevist om hvor viktig det er å forsøke å levendegjøre hans ånd i vår tid.

Avslutningsvis vil jeg sitere diktet *Frans mottar stigmata* av Jens Bjørneboe, et dikt som har berørt meg ved dets evne/førmåga til å uttrykke Frans' kjærlige og altruistiske ånd. Å motta Kristi sårmerker handler i dag, slik jeg har erkjent det, å forsøke å etterleve, i tanker, ord og handlinger, nettopp den kjærlige og altruistiske ånd som Frans av Assisi la for dagen. ♦

Frans mottar stigmata*

Som underlige roser sprang de ut,
de modne sår på føtter og på hender.
Da så de alle, mannens nære venner,
den tydelige skriften på hans hud.

Bak kappens jammerlige tiggerskrud
var dét begynt, som ingen visste om;
der blomstret i hans rike fattigdom
hans legemlige broderskap med Gud.

Hvad visste han? Han visste om broder Lam,
bror Ulv, bror Sol, bror Vind og søster Regn.
Bror Gud? – Var dette nytt for ham?

Og som spedalske skjuler sine sår,
slik gjemte han de altfor klare tegn
igjennem mange, likedannde år.

* Frans mottar stigmata fra Jens Bjørneboes Samlede Dikt, 1950-årene. Återgivet med vänlig tillåtelse från Förlaget Gyldendal samt Jens Bjørneboes dotter Therese Bjørneboe.

Kildemateriale:

Giovani Bonaventura: *Frans' liv I*

William J. Short OFM (2000). *Fattigdom og glede - den fransiskanske tradisjon*. St.OlavForlag.

N.G. van Doornik (2001): *Frans av Assisi – en profet for vår tid*. St. Olav Forlag.

Mark Galli (2005): *Frans av Assisi og hans verden*. Luther Forlag.

Community of St. Francis, tekstutvalg ved søster Nan (1998): *Budskapet fra den hellige Frans*. Verbum.

Hubert Hodzelmans OFM: *Be med Frans av Assisi*, ved (utgitt av Fransiskanerne i Norge, 1988)

JESU APOSTLER SOM STUDENTER

En lille tekst at tænke over...

Og Jesus tog sine disciple op på bjerget og samlede dem omkring sig. Og han underviste dem og sagde:

Velsignede er de der er svage i ånden.
Velsignede er de der sørger.
Velsignede er de tålmodige.
Velsignede er I som tørster efter retfærdighed.
Velsignede er de nådige.
Velsignede er de der er rene i hjertet.
Velsignede er I der er forfulgt.

Når/när nogen af disse ting sker, vær glade, for jeres løn skal blive stor i Himlen.

Og Simon Peter sagde: „Skal vi virkelig nedskrive alt dette?“
Og Filip sagde: „Vil/kommer dette indgå i eksamensstoffet/-materialet?“
Og Johannes sagde: „Må jeg bede dig om at sige det hele igen?“
Og Andreas sagde: „Johannes Døberens disciple/lärjungar behøvede ikke lære alt det der.“
Og Matteus sagde: „Hvad for noget?“
Og Judas sagde: „Hvad har dette med det virkelige liv at gøre?“

Derefter sagde en af farisæerne, der var ekspert i love/lagen: „Det der indgår ikke i vort pensum/kompendium. Har du en lektionsplan? Findes der en konklusion? Hvor finder vi læse-anvisningerne? Vil vi få hjemmeopgaver/läxor om det her?“

Thomas der kom forsent, var derfor gået glip/miste af det hele, han skyndte sig frem til Jesus personligt og spurgte: „Har der ellers været noget vigtigt idag?“

Og Jesus græd/grät.

Kærlighedens energi

af biskop Bertil Mebius-Schröder.

“E ffekten af den åndelige impuls, som vi både er vidne til men også midt i, vil som ringene i vandet fortsætte med at forplante sig i et endnu hurtigere/snabbare tempo. Det, vi oplever nu, er bare begyndelsen til den nye tidsalders mange muligheder. Som det er sagt så mange gange tidligere lever vi i omvæltningernes tidsalder. Det nye skal ind, trænger sig på, vil ydmygt erstatte det gamle, og det gamle gør alt, hvad det kan for at forsvare sine hårdt tilkæmpede positioner. Og det er i denne ”kamp” mellem det gamle og det nye, at forvirring opstår. Det er i dette forvirringens øjeblik, at den gamle strid mellem det gode og det onde påny får kraft og forsøger at sprede sig, men læg mærke til at det er vi mennesker som bidrager til forvirringen. Det er os, som lægger grunden og giver ny næring til den ældgamle/urgamla kamp mellem det gode og det onde. Selviskhed, begær, seperatisme og nationalisme forsøger at vokse sig stærke på bekostning af ydmyghed, forståelse, tolerance og ret handling. Når vi ser alt dette kaos, er det endnu vigtigere, at vi forsøger at gøre alt, hvad vi kan for at lyset og god-

heden atter må råde i menneskets hjerte.

Som Mestrene ser det, er måske /kanske den vigtigste mulighed som det søgende menneske har, netop kærligheden, og det er med kærlighedens kraft, at lyset igen vil stråle gennem mørket, ja, til og med oplyse mørket. Kærlighedens energi er stadig menneskeheden og naturens stærkeste redskab. Det er med kærlighedens energi som ledestjerne, at vi skal fortsætte ind i Vandbærerens tidsalder. Det er kærlighedens energi, som opløser alt ondt, gamle misforståelser og begrænsninger. Det er kærlighedens energi, som åbner for forståelse og tolerance, ret handling, styrke og visdom. Det er kærlighedens energi, som heler gamle sår og forløser sorgen, og det er kærlighedens energi, der nu som tidligere, gør alting nyt.

Det er derfor stadig lige vigtigt, at vi lærer os at etablere kontakten mellem os og det guddommelige, mellem himmel og jord. Thi det er fra denne kontakt, denne etablerede kanal, at kærlighedens energi kan strømme ned og belive alt det, den kommer i kontakt med. Vi vandrer stadig på den tjenendes vej, ikke for selv at blive betjent, men for at tjene og

hjælpe den lidende menneskehed. At tjene med hjertet i centrum må blive mottoet.

At vandre på uselvskhedens vej kan være både hårdt og krævende, men i dette tilfælde som i så mange andre tidligere tilfælde, så findes der bare én vej fremad. Mesteren ved, at også du vil falde mange gange, men det vigtige er ikke om du falder eller hvor mange gange du falder, det vigtige er hvordan du rejser dig op. Mesterens målsætning og ønske er, at også du ønsker at fortsætte, også efter dine fald, for i fremtiden at kunne blive en perle i den Højestes række af hjælpere.

De forsøger stiltfærdigt, meget stiltfærdigt at forandre verdens politiske system fra magt og herredømme til et system, som styres udfra kærlighedens og visdommens principper. Den centrale forskel/skillnad rent politisk mellem enevælde og demokrati er, at i enevælde er der netop/just én som styrer og udøver magt over flertallet. I den demokratiske proces er det flertallet eller majoriteten, som i lighed med enevældet udøver magt, i dette tilfælde over mindretallet. Dette system har en indbygget utilfredshed/missnöje hos den gruppe, som i øjeblikket ikke får lov at bestemme, derfor vil også den demokratiske proces i det lange perspektiv mislykkes. Ved en majoritet på 51% er der stadig/fortfarande 49%, d.v.s. næsten 1/2 af alle, som er utilfredse. Heri ligger demokratiets mangler og brister.

Fremtidens system vil hvile på kærlighedens og visdommens fundament. Når det en gang i fremtiden er lykkedes mennesket at udvikle den sande kærlighed inden i, vil frugten af dette være visdom. Når så en større gruppe mennesker eller et folk skal enes om et spørgsmål, behøver man blot at appellere til kærlighedens kraft og derudaf kommer en beslutning båret af visdom. Efter som kærlighedens indre væsen er enhed, vil resultatet af folkets beslutning også være mere samstemmende end med den gamle demokratiske proces. Hvert menneske er gennem sin egen kærligheds og visdoms kraft nået frem til et standpunkt og en beslutning, som dermed hviler på flertallets vilje.

Alle disse forandringsprocesser synes set ud fra en menneskeligt synsvinkel at tage lang tid, men set med evighedens perspektiv er der kun tale om et øjeblik. Og det er i dette øjeblik vi befinder os. Det er i det skabende nu, vi befinder os. I det brændpunkt som ofte ligger mellem det, vi kalder det virkelige og det uvirkelige. Det er derfor en god øvelse i meditation at sige:

Mester, led mig fra det uvirkelige til det virkelige,
fra ukundskab til visdom,
fra mørke til lys,
og fra dødelighed til evigt liv.
Amen. “ ♦

KRISTUS I DAG

Här ges ett utdrag ur boken
"KRISTUS I DAG"

av Dr J. J. Van Leeuw.

Kristus i nattvarden

Möjligheten till förening med Kristus genom hans närvaro i naturen och i människan är stor, men det finns ännu en väg och det är genom sakramenten i den kristna ritualen.

I våra dagar tvivlar många på värdet av kyrkliga ceremonier och ser dem som ett onödigt/unödvändig sätt/måde att komplicera vår gudsdyrkan. De ifrågasätter rent av varför man skall behöva använda/bruge sig av ritualens omständliga/besvärliche förfarande med dess kyrkor och altaren, dess/deres präster och skrudar, dess mässande och föreskrivna rituella handling, när det hela tiden är möjligt att nå Gud i våra egna hjärtan utan någon sådan förmedling.

Naturligtvis kan människan nå Gud inom sitt eget medvetande/bevidsthed, men det är ofrånkomligt att ritualen har sin betydelse i detta sammanhang. Den koncentrerade gudsdyrkan i ritualen och det gensvar den ger, bildar ett gudomligt utflöde som har betydelse inte bara för gudstjänstdeltagarna utan för hela omgivningen.

Naturligtvis kan människan leva utan traditioner, vetenskap och konst, filosofi och social för-

fining men nog skulle livet bli ganska torftigt/tomt och utan skönhet. Det är detsamma med riterna. Man kan visserligen avvara/undvære dem och de kan aldrig bli ett villkor för människans frälsning. Ändå är de en ovärderlig hjälp i hennes utveckling, berikande och förskönande det religiösa livet.

Rituelle handlingar i gudstjänsten har en kraft och betydelse, som inga vanliga handlingar någonsin kan få, Våra små handlingar i det dagliga livet har inget annat värde än för stunden och ingen betydelse utöver det omedelbara ändamål/formål de är avsedda för. En ceremoni däremot är en handling grundad på eviga verkligheter, och som sådan har den ett särskilt evighetsvärde. En verklig och levande förbindelse finns mellan ritualens handling här på jorden och den eviga andliga verkligheten, och genom den förbindelsen blir människornas rituella handlingar kanaler för överförandet till vår värld av kraften från den gudomliga handling med/gennem vilken de är sammanknutna.

Det himmelska och det jordiska i verklig förening

Det centrala i vår kristna ritual kommer alltid att vara Den Heliga Eukaristien eller mässan. Alla de andra sakramenten sluter sig till den, men inget av dem kan mäta sig med dess djup och storhet. Sedd som en jordisk symbol av de eviga rytmiska skapelsehandlingarna i högre världar lär oss

Eukaristien (mässan) sanningen om det gudomliga livets nedstigande i materien, ett nedstigande genom vilket denna materia blir på ett levande sätt helgad och blir Kristi lekamen. Den lär oss också hur det gudomliga livet återvänder till enhet och självmedvetande. Nattvarden är en förebild för denna rituella förening.

Så lär oss Eukaristien den fullkommandets väg, som den sanne mystikern måste vandra när han strävar efter förening med kristuslivet inom sig.

Eukaristien utvidgar vårt medvetande

Ritualen börjar med en reningsakt, det första steget på mystikens väg och fortsätter sedan genom episteln, evangeliets, predikans och trosbekännelsens upplysning fram till helgelsen och det åtföljande gudomliggörandet eller föreningen med det gudomliga, som i ritualen representeras av Kommunionen-nattvarden.

I Introitus och Kyrie meddelas läran om den Välsignade Treenigheten och dess mänskliga uttryck som ande, själ och kropp, var och en i sig själv Treenig.

Ja, Den Heliga Eukaristien är en outtömlig kunskapskälla, som genom att förmedla denna kunskap i ritualen, får den att på ett särskilt sätt ingå i vårt medvetande. Det är nämligen stor skillnad/forskel mellan en sanning, som framställs så att den endast skall kunna fattas med förståndet, och samma sanning upplevd i en ritual. Den Heliga Eukaristiens

kunskapsaspekt är emellertid ännu viktigare än dess värde som en medveten/bevidst erfarenhet för alla som deltar i dess firande. När vi inte bara deltar som åskådare av vad som försiggår i gudstjänsten, utan lever med i den och identifierar oss själva med vad som sker, då vidgas vårt medvetande och vi kan uppleva den andliga verklighet som står bakom de rituella handlingarna som ett mysteriedrama, som spelas upp i vår egen själ. Höjdpunkten är Kommunionen, då vi får uppleva den verkliga föreningen med Kristi liv och ande.

Det andliga tempelbyggandet

Den Heliga Eukaristien har inte bara betydelse för gudstjänstdeltagarna utan i allra högsta grad för världen i sin helhet. Med änglavärldens hjälp bygger vi i Eukaristien gradvis upp ett andligt tempel som vid helgelsen fylls med andlig kraft vilken sänds ut över omgivningarna. Eukaristien är alltså inte bara en akt av gudsdyrkan för de närvarandes uppbyggelse utan ett gemensamt/fælles arbete till välsignelse för den yttre världen.

I de olika aspekterna och tolkningarna av denna den största av de kristna riterna, förblir alltid den centrala och största verkligheten förvandlingen av de heliga elementen till Kristi sanna Lekamen och Blod (essens). I bröd och vin är Hans liv och ande närvarande bland oss på ett lika verkligt sätt, som då han upp-

trädde som människa i Palestina för tvåtusen år sedan.

Det största av alla underverk

Låt oss när vi försöker förstå innebörden av Kristi närvaro i de helgade elementen gå tillbaka i vår fantasi till den första Nattvarden för två tusen år sedan, när Herren själv första gången utförde det största av alla underverk för sina lärjungar på denna sista dag av hans jordiska liv. Efter att han talat om sin förestående bortgång och den gåva han skulle ge dem, så att alltid och i alla tider, Hans närvaro bland människorna skulle vara säkerställd, tog han brödet, och med sina ögon upplyftade mot himmelen, tackade han sin fader, välsignade det, bröt det och gav det lärjungarna med orden; "Tag och ät härav alla, ty detta är min lekamen". Sedan han ätit, tog han kalken, välsignade den och gav den åt sina lärjungar med orden "Tag och drick härav alla, ty detta är mitt blod. Så ofta i gör detta, gör det till min åminnelse/ihugkommelse".

Säkerligen stod i det ögonblickets högtidliga enkelhet allt i hela världen stilla i förvåntansfull vördnad/ærbördighet och själva naturen böjde sig i tillbedjan, och i de osynliga världarna samlades änglarnas härskaror i tillbedjan inför de höga mysterier av gudomlig kärlek, som utspelades. Vilken enkelhet utåt och vilken utesläktlig härlighet inåt!

Många och stora är de offer som Kärlekens och medlidandets

Herre gjorde för oss människor, men inget är större än detta, då han frivilligt antog de heliga elementens begränsning, så att genom dem Hans närvaro skulle stråla ut bland människor. Det innebar/betydde ett löfte att närhelst hans präster använde de heliga invigningsorden, skulle han sända sitt eget gudomliga liv ned i brödets och vinets begränsningar, så att vi människor genom dem skulle få uppleva Hans närvaro.

Den Apostoliska Successionen

Och i denna samma natt då vår Herre instiftade Nattvarden gav han kraft åt sina lärjungar att i Hans namn utföra det stora mysteriet och i sin tur överföra den kraften till sina efterföljare. Så påbörjades den mäktiga kedja av Apostolisk Succession, som obruten genom tiderna ännu förbinder rätt vigda präster med Hans kraft, i vars namn de kan utföra konsekrationens mysterium.

Många har de oheliga teologiska diskussioner varit, som rasat kring den kristna trons stora mysterier, förvandlingen av de jordiska offergåvorna till Kristi Lekamen och Blod (essens), men alltid har människans tankeförmåga/-evne misslyckats att övertyga henne om verkligheten av vad som sker. Dels finns det de som förnekar allt som inte kan förklaras vetenskapligt. Dels finns det de som inte bara är övertygade om Kristi verkliga närvaro i de heliggjorda elementen, utan de också gör gällande att

de ord, som används för att antyda/påvisa denna närvaro, även innebär att efter helgelsen själva de fysiska elementen har blivit kött och blod i stället för bröd och vin. Denna uppfattning är en självklar orimlighet och alls inte nödvändig för läran om Kristi närvaro i sina helgade element. De fysiska elementen med sina atomer som gör bröd och vin till vad de är, förblir naturligtvis oförändrade. Den verkliga förändringen är betydligt större än så och sker på de andliga planet.

Vad innebär transsubstantionen?

Det finns ingen död materia, det vill säga någon i vilken det gudomliga livet inte manifesterar sig. Själva de kemiska elementens ömsesidiga/gensidige reaktioner, växters och även metallers reagens för retningsmedel utifrån, visar närvaron/ tilstedeværelsen av ett medvetande. Även om detta är mindre utvecklat än det mänskliga medvetandet, påvisar det dock liv på ett visst/særligt utvecklingsstadium/-trin. Det är detta inneboende liv i brödet och vinet, som förändras vid konsekrationen. Det är deras substans (latin: sub, under. stanza: materie), det som "finns bakom" som förändras före och efter kraftens ord. Det är i sanning en transsubstantiation som äger rum, när brödets och vinets eget liv liksom skjuts åt sidan för att ge plats åt Kristi eget medvetande i nattvardselementen.

Läran om transsubstantiationen och den verkliga närvaron

i de konsekrerade elementen är bara osannolik för den, som inte kan tänka sig att medvetande kan uppenbara sig i andra former utöver den mänskliga formen.

Är inte en atom i sig själv ett möjligt verktyg och bärare för anden inom sig, även om den inte bildar en organism med skilda organ såsom den mänskliga kroppen? Om en atom kan vara en ledare, genom vilken andens kraft kan uppenbaras bland människor, så är det inte svårt att tänka sig att brödet och vinet genom sina särskilda egenskaper/evner kan bli bärare av Kristi liv och fungera som bärare genom vilka han kan utgjuta sin välsignelse och själv vara närvarande bland sina efterföljare.

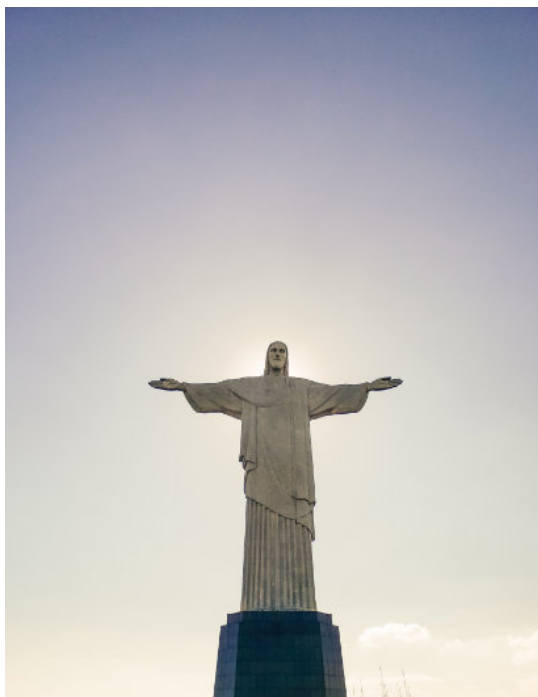
Kristi Närvaro i Hans utvalda element är fullständig och verklig, inte bara en symbol eller ett poetiskt, rituellt uttryck. Jag tror inte, det är möjligt för någon att delta i firande av den heliga mässan, när den utförs av en vederbörligen/ret invigd präst, utan att uppleva och känna verkligheten av den förändring som skett i konsekrationen.

Att våga överlämna sig

Så länge vi bara deltar i Den Heliga Eukaristien som tämligen oengagerade åskådare/tilskuer, eller ännu värre betraktar de mysterier som utspelas inför oss i en negativ och kritisk anda, är det troligt att vi inte får någon förnimmelse av en mäktig förändring. Men, om vi deltar i gudstjänsten med hängivenhet och till-

bedjan för den Högste och överlämnar oss helt åt det som sker utan förutfattade meningar, behövs det inga argument för att övertyga oss om det som äger rum/finder sted. Då känner vi intuitivt att Kristi Närvaro i Den Heliga Eukaristien är en verklighet, och när vi mottar nattvarden förenas vi med Kristusmedvetandet och görs till ett med honom.

Hans närhet känner vi också när vi går in i en kyrka där den Heliga Hostian (det invigda Nattvardsbrödet) förvaras på altaret. Hostian är som ett pulserande hjärta, från vilket utgår ett liv, som är Hans liv. Nu som alltid talar Han till oss dessa ord av medkänsla: "Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila.". Matteus 11:28-30. ♦

**Christ the Redeemer, Rio de Janeiro, Brazil.
Photo: João Mansano**

Så lad os strække os opad/uppåt i bøn for at nå den storslåede/storslagna ophøjelse i de milde stråler af Gud. Forestil dig en mægtig, skinnende kæde/kedja, der hænger fra de himmelske højder til verden nedenfor. Vi griber først fat i den med den ene hånd og dernæst med den anden, og det virker som om vi er i stand til at trække/dra den herved. I virkeligheden er den her allerede, i det høje deroppe, og her nedenfor, og i stedet for at trække/dra den til os, er vi i færd med at blive løftet op mod det skinnende lys, op til strålernes blændende lys.

Dionysios Areopagitten

LIBERAL KATOLSK KIRKE, KØBENHAVN

Sønderlundvej 22 i Herlev (beboerhuset).

NB. Grundet Corona-pandemi kan ændring i kirkens kalender ske med kort varsel. Hold dig opdateret ved at gå ind på hjemmesiden under "Kalender".

Program Vinter/vår 2021

Søndag 4 april kl. 11.00	Påskemesse på Sønderlundvej 22, Herlev.
kl. 12.30	Årsmøde
Lørdag 22 maj kl. 17.00	Helbredelsetjeneste og Velsignelsesandakt
Søndag 23 maj kl. 11.00	Pinsedagens messe

LIBERALA KATOLSKA KYRKAN I GÖTEBORG

S:t Jakobs Kyrka, Parkgatan 4, Göteborg

Program Vinter/vår 2021

På grund av Corona-situationen är flera av vårvinterns gudstjänster inställda. Det råder stor ovisshet hur länge restriktionerna fortsätter. Håll dig informerad på kyrkans hemsida
www.liberalakatolskakyrkan.se.

S:t Jakobs Kyrka, Göteborg

LIBERALA KATOLSKA KYRKAN I SVERIGE - DANMARK

Regionalbiskop Bertil Mebius-Schröder,
Norra Skeppspromenaden 2, 41763 Göteborg, Sverige
Telefon: + 46 707 170018, E-mail: bertil@liberalakatolskakyrkan.se

The Liberal Catholic Church

Presiding Archbishop: The Most Rev. William Downey
E-mail: w.downey@sbcglobal.net

GÖTEBORG. S:t Gabriels Församling

www.liberalakatolskakyrkan.se

S:t Jakobs Kyrka, Parkgatan 4, Göteborg

Biskop: Bertil Mebius-Schröder

Församlingens postgiro: 38 23 53-1

Församlingens Swish: 1234 382 701

LUND

Gunnel Schröder

Telefon: +46 723 112654

E-mail: gunnel.schroder.7@gmail.com

KØBENHAVN, Sophiamenigheden

www.liberalkatolskkirke.dk

Sønderlundvej 22, Herlev

Præst: Niels Diderik

Email: diderik@newmail.dk

Ministrant: Gienger Møller

Telefon: +45 6083 3704

Email: fedtnok@msn.com

Ministrant: Jette Christensen

Telefon: +45 4110 8470

Email: jettedortea@hotmail.com

SØNDERJYLLAND

Birthe Beatrice Olsen

Telefon: +45 5151 3430

trisse@knhj.dk

VAD ÄR LIBERALA KATOLSKA KYRKAN?

Liberala Katolska Kyrkan är ett försök till kristen förnyelse i vår egen tid. Den grundlades så sent som 1916 av biskoparna J. I. Wedgwood och C.W. Leadbeater tillsammans med skara modernt tänkande människor i London. Den kallar sig liberal och katolsk då dess åskådning är både fri och universell. Kyrkans internationella namn är *The Liberal Catholic Church*. Ordet katolsk härstammar från grekiskan *Katholikos* καθόλου (*katholou*) som betyder universell. Ordet översätts ofta som allomfattande. Ordet har även kommit att syfta på den historiska kyrkans betraktelsesätt och bruk. Liberala Katolska Kyrkan förenar den katolska gudstjänstformen - dess mäktiga ritual, dess djupa mysterier och dess vittnesbörd om den sakramentala kraftens verklighet - med det vidaste mått av tankefrihet och hänsyn till individens samvete.

Liberala Katolska Kyrkan är ganska ensam bland kyrkor i sin djupa och obetingade respekt för den enskildes trosfrihet, samt för att anse de stora världsreligionerna såsom likvärdiga, utgående från en gemensam gudomlig källa. Kyrkan ser som sin huvuduppgift att föra vidare Kristi verk, dels som en hjälp till självhjälp att förmedla den andliga kraft som förmedlas genom de sju sakramenten, och dels genom sin undervisning att vägleda och göra den enskilde delaktig i den obegränsade, tidlösa gudomliga visdomen - var än denna visdom uppenbarar sig och bekräftas i den enskildes urskilningsförmåga.

Kyrkans vigningskraft blev givet av Kristus själv och har vidareförts från biskop till biskop som den apostoliska succession, vilken den Liberala Katolska Kyrkan i fullt giltig form har fått överfört via den Gammal-Katolska Kyrkan i Holland/England, och som den med största vördnad och respekt bevarar och vidareför som den dyrbaraste klenod. Den påpekar det nödvändiga i att förstå, att Guds moderskap i lika hög grad som Guds faderskap är likvärdiga poler i skapelsens mysterium. Kyrkan erkänner den kosmiske Kristus som Alfa och Omega, som Vägen, Sanningen och Livet, latent inneboende i alla levande väsen, men en dag fullt ut manifesterad i varje enskild genom invigning - den gudomliga kärlekens fullbordan.

Liberala Katolska Kyrkan inbjuder alla till att öppet delta i sina gudstjänster och övriga arrangemang. Dess prästerskap är ordinerade till och inställda på att ge varje sökande människa all den sakramentala hjälp som det är möjligt att ge genom Kristi sju sakrament, samt att ge den andliga vägledning som alltid kan påkallas via Kristi evigt strålande närvaro. Alla medarbetare arbetar oavlönat, och kyrkans ekonomi upprätthålles uteslutande genom fria medel.